

ny Strid. Jeg vil blot, inden jeg gaar, gøre dig et Spørgsmaal. Jeg stiller det til dig i din Egenskab af Læge. Hvad vilde du tænke om dig selv ... hvad vilde du sige om hele den store, lidende Menneskehed, dersom du vidste dig i Besiddelse af et Lægemiddel, som kunde hjælpe den i al Livets grænseløse Jammer, oprejse de svage, styrke de modløse, bringe Lys og Fred og Glæde ind til alle Stakler, der sidder og fryser i Dødens Skygge ... Jeg spørger dig: Dersom du vidste dig i Besiddelse af et saadant Lægemiddel, og dersom man saa — i Stedet for at modtage Hjælpen — overlegent afviste den, maaske med en Bemærkning om, at man ikke havde den behov? Hvad vilde du sige til det?”

„Jeg vilde sige, at man gjorde vel i ikke at tro paa Mirakelkure.“

Præsten saae et Nu paa ham med det aabenlyst fjendtlige Glimt i Øjnene, som Doktoren før havde truffet der. Saa vendte han sig tavs om og gik bort.

Paa Væggen over Doktorens Arbejdsbord hang mellem andre Familiebilleder det landskendte Dobbeltportræt af hans Bedsteforældre, de gamle Smedefolk i Enslev. Da han havde fulgt Broderen ud og var vendt tilbage til sin Stue, fløj hans Blik uvilkaarlig hen til dette Billede. Han havde om sin Bedstefar tilfældigt erfaret et og andet, der ikke stemmede med Familjetraditionen, endmindre med det Idealbillede, som de fleste af Farbroderens Levnedsskildrere havde tegnet af Slægtens Stamfader. Den gamle Enslev-Smed havde aabenbart ikke hørt til blandt Godtfolk i sin Hjemby. En ældre Bondemand fra Enslev, som